

René Voillaume (1905-2003)

*Az alábbi szöveget egy borítékba zártan találtuk ezzel a felirattal: **René Voillaume végrendelete.***

VÉGRENDELET

Mindenek előtt a családomhoz szólok, kicsinyekhez és nagyokhoz, közeli és távolabbi rokonaimhoz, hogy elmondjam nekik, mennyire szerettem őket, annak ellenére, hogy hivatásom ritkán tette lehetővé a családi találkozásokat, és nem túl közlékeny természetem akadályozott abban, hogy a szívem mélyén rejtőző érzelmeimet többször kifejezzem. Az a spontán, szerető légkör, amellyel körülvettetek 90. születésnapomon, felszabadította bennem a gyengéd figyelmesség érzéseit, amelyet ebben a korban mindenki iránt érzek. Egy próbatétel, egy szenvedés: nem tudtam hordozni az embereket gondjaikkal, szenvedéseikkel és nyomorukkal együtt, amelyek rájuk nehezedtek úgy, ahogyan szerettem volna. Reményemet és örömeimet Istenre alapozom, mert ő Krisztus kegyelmével kíséri az egész emberiség minden szenvedését, különösen azokét, akiket ismertem és szerettem ezen a földön. Most pedig, amikor megszabadultam a közlés minden lehetőségétől, mindentől, ami a földhöz köt engem, megígérem nektek, amennyiben Isten megengedi, képviselni fogom valamennyiőtöket és imádkozom az Úrhoz, hogy áldjon meg benneteket, segítsen az élet nehéz pillanataiban, a fájdalmas megpróbáltatások idején. Különösen a fiatal házásokért imádkozom majd és az új generációért, hogy nagylelkű hűséggel tartsanak ki a keresztény hitben. Kérem a Gondviselő Istent, őrizzen benneteket addig a napig, amikor egymás után hozzám csatlakozhattok és együtt lehetünk majd Krisztus örök életében.

* * *

Uram, néhány hónapja beléptem 91. életévembe. Nem lehet már túl messze távozásom ebből a világból. Eltelt egy idő, Istenem amióta megérintetted a szememet, hogy megtanuljam, hogyan kell lassan elfordítani tekintetemet e világ valóságaitól. Néhány hónap elteltével megértettem, mekkora kegyelmet adtál nekem, mert ahogyan csökkent a látásom, egyre nehezebbé vált az olvasás, de ehhez társult az a váratlan megvilágosító kegyelem, amellyel a láthatatlan valóságok és a te jelenléted érzékelhetőbbé váltak számomra, s mindez, Uram Jézus, szinte állandósult az életemben. Nagy békesség töltötte be a lelkemet, amely életemben vezet engem, és elkísér a nagy változás óta. Egyre megszokottabbá válik, hogy egész múltam felidéződik szívem emlékezetében. Jól tudom Uram, hogy úgy kell majd megjelennem előtted, hogy visszaadjam egész életemet, amelyet tőled kaptam. Amíg e földi életemet élem,

mindez nem jelent többet, mint a földi emlékek felidézését, amelyek elmúltak. De jól tudom, hogy számodra az idő örök jelen. Amikor pedig meglátlak majd olyannak, amilyen vagy, egész életem jelen lesz atyái szívedben, Üdvözítőm, Jézus Krisztus kegyelméből, aki azt mondta, hogy senkit sem veszít el azok közül, akiket megkapott. Akkor j majd a te igazságod fényénél láthatom egész életemet. Párhuzamosan látom majd mérhetetlen kegyelmeidet, vétkeimmel együtt, amelyek szintén számtalanok, a hála himnuszával közeledhetem majd hozzád, és minden nyomorúságomat Krisztus irgalmas szívére hagyhatom.

* * *

Gyermekkorom óta magadhoz vonzódtál, különösen első áldozásom óta, amikor hét éves voltam. Különösen élő vonzódást éreztem a szentmiséhez. Játékból nagyon szerettem utánozni a papot az oltárnál, kis fehér ruhát öltöttem magamra, amelyet édesanyám és leány testvéreim készítettek. Amikor már korom lehetővé tette, naponta szolgáltam a szentmisén a közeli kápolnában. Szerettem az oltárnál szolgálni a ministránsgyerekek piros ruhájában. Volt egy kis füzetem, amelyből olvasva válaszolni tudtam a miséző pap szövegeire. Jézus szenvedéseit képek ábrázolták ebben a füzetben úgy, hogy a szentmise egyes részei megfelelték a szenvedéstörténet különböző eseményeinek. Tudtam, hogy a szentmise Jézus valódi áldozata, amelyet Istennek ajánl papja által titokzatos módon.

Később, ifjúságomtól kezdve megadtad a kegyelmet, hogy bevezettél szent Fiad Szívének szerető misztériumába. Mindezt a te kegyelmed művelte velem. 17 éves koromban, a filozófia osztályában, meghallottam hívásodat a papságra, de nem tudtam még erre válaszolni. Apám elhatározta, hogy polytechnikát fogok tanulni. Ekkor Uram közbeléptél, nagy világosság támadt bennem. Vasárnap reggel volt a S. Jean de Bethume kollégium kápolnájában történt. Szentáldozás után visszatértem a padba, fejemet a kezembe hajtva imádkoztam. Az volt a szokás, hogy a vasárnapi mise után köszöntöttük az Oltáriszentséget, hirtelen lélekben azt láttam, hogy a szentségmutató felé visznek, és a konsekrált ostyába behatolok. Ugyanakkor olyan kegyelem ragadott magával, amit nem lehet leírni. Ez az egyesülés Jézussal a szent ostyában olyan mélyen érintett, hogy napokon keresztül azt sem tudtam, hol voltam. Olyan volt ez, mint egy második lét, de ekkor világosan láttam és elfogadtam, úgy döntöttem, hogy pap leszek. Hosszas ingadozás után apám, sok kínlódással, elfogadta végül hivatásomat. Ám a világosság, amelyet nekem adott Uram, bár világosan jelezte, hogy azt akarod, hogy a papod legyek, de az utat amerre mennem kell, nem mutatta meg. Filozófia tanáromra bízom magamat, aki egy szentéletű Eudista atya volt. Egy év alatt, anélkül, hogy valódi döntésre jutottam volna, először bencés, majd egy ideig az Oltáriszentség

atyái, majd Francois Blondel barátom hatására a Fehér Atyák rendje felé tájékozódtam, ami azzal végződött, hogy szerettem volna megházasodni. Pere André, az igazgatóm, semmit nem értett az egészből. Ekkor Uram, harmadszor is közbeléptél életembe egy váratlan megvilágosítás által. Az 1922-23-as iskolaévben, de lehet, hogy az előző évben történt, nem emlékszem pontosan, nem tudom pontosan a körülményeket sem, René Bazin Charles de Foucauldról szóló könyve került a kezembe. Kegyelmeddel igen határozottan léptél közbe, amikor megvilágosító kegyelmed minden kétségemet eloszlatott: Charles de Foucauld életútját kell követnem. Ezt a pillanatot nem tudom felejteni.

Újra látom magamat, ahogy a szalon ablakánál állok, Páris utcáira bámulok, a szememből ömlenek a könnyek. Ez a bizonyosság tőled érkezett. Feltárult előttem Foucauld Atya élete, az vált élesen valósággá, hogy három irányú hivatás kezdett vonzani: szerzetes leszek, misszionárius és az Oltáriszentség imádója.

Ám újra lehetővé tetted, hogy keressem az utat, amerre elérhetem ezt az életeszményt. Egyedül, 17 évesen mit tehetek? Azt gondoltam, hogy a legjárhatóbb út lesz, ha belépek a Fehér Atyákhoz és itt próbálom megvalósítani élet ideáloamat. Egészségi állapotom azonban igen törékeny volt, és orvosom, Laurent doktor, nem ajánlotta, hogy Afrikába menjek. Újra nagy sötétség borított el. Végül Fraisinette abbé tanácsára, akiben a szüleim nagyon megbíztak, eldöntöttük, hogy belépek a párisi egyházmegye Saint Sulpice szemináriumába, amely Issy-les Moulinauxban van.

Ettől kezdve állandóan közbeléptél, hogy kiigazítsd szegényes terveimet, és rávegyél arra, hogy a tiédet kövessem. Végül a második év kezdetén megvalósult álmom és beléptem a Fehér Atyákhoz. Tőlük egy betegség miatt kellett távoznom, nagy zűrzavar közepette visszakerültem Issybe, a szemináriumba, ahol meg kellett alakulnia az alapító csoportnak. Püspököm, Mgr. Roland Gosselin, Versailles püspöke, Rómába küldött kétévi tanulmányokra. Egy alkalommal Tunéziában találkoztam Henrion Atyával, aki eldöntötte, hogy hozzá csatlakozhatom. Ismét közbeléptél Uram, mert Charles Henrion Atya elállt terétől. A csoporthoz tartozó testvéreim felelősüknek választottak, de nem tudtam, mit kell tennünk, hiszen a fehér Atyák elutasítottak minket.

Az alapítást eldöntöttük, a két lehetőség, amelyre gondoltam, bezárult, és anélkül, hogy kerestük volna, az utolsó percben Geryville főkapitánya El-Abiodh-Sidi-Cheikhet ajánlotta fel nekünk. Uram Jézus, ismét világossá tetted, hogy terveim helyett a tieidet valósítod meg.

* * *

Testvéreim újra prioritárá választottak a Montmartreon tervezett fogadalmat megelőző lelki gyakorlat kezdetén, amikor elhatároztuk, hogy ezt az alapítást nagy diszkrécióval indítjuk el útján. Újra megzavartad, Uram, a terveinket. Hiszen Cardinai Verdier, Páris érseke a lehető legnagyobb nyilvánosságot kívánta a Montmarte bazilikában, az ő jelenlétében rendezte meg elköteleződésünket és indulásunkat. Ettől kezdve először kerültem, mint Prior egy olyan szerzetes közösség élére, amely inkább kolostori, csendes közösség. Vérmérsékletem miatt magányos voltam. Gyermekkorom az 1914-es háború alatt magányban telt, nem jártam iskolába, otthon tanultam, tanáraim a környék plébánosai voltak. Társaim valamennyien magányos fiúk voltak, egy-két játszótársam volt csak, akikkel rendszerint a vakáció idején találkoztam.

Szenvedélyesen olvastam szinte kizárólag Jules Verne jövőről szóló regényeit, esetleg néhány komoly könyvet, mint Flammarion csillagászatát vagy a kínai császárok történetét. A magány szeretet jó könyvek társaságában, ilyen volt Charles de Foucauld ifjú kora is. Akárcsak ő, én is nagyon szerettem a magányt, ezért kedveltem annyira életünket El-Abiodhban, amelyre igen nagy hatással volt a karthauziak életszabályzata és lelkiisége, akik sokat segítettek tanácsaikkal kezdettől fogva. Nem számoltam azzal, hogy a testvérek látni szeretnének, igénylik irányításomat, és, hogy az egész közösséget érintő döntéseket együtt fontoljuk meg. Azt kérdelem magamtól, hogy gondolhattad, hogy egy ennyire alkalmatlan eszközt használj arra, amit végre akarsz hajtani. Bizonyára sok szenvedést okoztam testvéreimnek anélkül, hogy erről számot adtam volna! Most amikor ezeket a sorokat írom, az El-Abiodhban töltött évek igen zavarosnak tűnnek. De nem csak ezekben a szaharai években, hanem később is, amíg prior voltam, túlságosan magamba zárkózva éltem nem tudtam tanácsadóimmal osztozni és a közösségi életet ösztönözni. Emiatt furdal a lelkiismeret, amikor ezekre visszaemlékezem. Egyedüli mentségem, hogy nem adtam számot magamnak mindarról, amit a testvéreim vártak tőlem. Uram és mindezek ellenére terveid megvalósultak, nem énáltalam, hanem mindennek ellenére. Nagyon megzavart, amikor arra gondoltam, hogy egy magányosságra hajlamos testvért választottál arra, hogy egy mélyen testvéri, közösségi életet animáljon. Mint alapító, mindig legmélyebb indításaim ellenében kellett tevékenykednem. Alázattal kérek bocsánatot mindazoktól, akiknek szenvedést okoztam a temperamentumom miatt, azzal, hogy hiányzott belőlem a közösségi szellem, és az együttműködés készsége.

Miközben pedig azt keresem, hogy miért is raktatok rám a Fraternitás terhét, ennyi alkalmatlanság ellenére, azt kérdelem magamtól, hogy készségem a magányos életre szemetek

láltára és veletek együtt nem azt a célt szolgálta-e, hogy a világban kontemplatív életet éljünk belső egységben Jézussal, és emiatt meg kellett benneteket tanítani arra, hogy szeressétek a magányt velem együtt. A magány szeretete, amelyet a te jelenléted tesz termékenyvé, jobban segít megérteni, hogy elfogadjam minden magas kort megért ember magányosságát. Igaz Uram, hogy a magány megízlelése együtt jár az önmagunkba fordulással, és ezt én sem kerültem el, amint mondtam és ez hiba. Mégis körülbelül két éve nem csak magamban, hanem bennetek is megélem a jelentkező magányosságot, hiszen így van jelen Jézus, az angyalok és a szentek is ebben a világban. Nagy békesség tölt el tehát és telve vagyok reménységgel.

Eközben nem hagytál magamra, mert azt akartad, hogy találkozzam Magdolna kistestvérrel, aki személyes életemben nagy változásokat idézett elő, úgy gondolom, néha ellenemre.

* * *

Miközben mindent elrendeztél, hogy találkozhatnék Magdolna nővérrel El-Goleában, nem tulajdonítottam olyan nagy jelentőséget ennek a szememben véletlen és következmények nélküli találkozásnak. Arra indítottál Uram, hogy jöjjön el lelkigyakorlatot tartani El-Abiodhba. Nem kétséges, hogy ez a második találkozás mennyire felbolygatta személyes életemet és a fraternitások életét. Nyilvánvaló, hogy találkozásunk nélkül soha nem vált volna azzá a fraternitás, amivé lett. Azt is hiszem, hogy Magdolna nővérnek nem ezért mert annyi hibám volt, és olyan sokszor ellenkeztem vele, hanem teológusként és papként segíteni tudtam. Nincs itt helye annak, hogy elmondjam annak a csodálatos lelki esemény sorozatnak a történetét, amely a francia országai munkás fraternitások születéséhez vezetett, majd a kicsiny és törékeny fraternitások univerzális elterjedését, szétszóródását a világban, amelyeken keresztül, Jézusom, a mai Egyházzal egy fontos üzenetet akartál közölni. Ebben az időben, jobban mint ezt megelőzően, nem tudtam, merre menjek. Magdolna kis nővér, nem kis szenvedés árán, megtanított arra, hogy mondjak le sokszor túl ésszerű terveimről, engedjem inkább, hogy Isten vezessen és menjek arra, amerre nem mindig látom előre az utat Isten tudja egyedül, mennyi kegyelmet kaptam az ő példája nyomán, ahogyan Lelked által hagyta vezetni magát.

Az ő szolgálata által tanítottál meg arra, hogy kilépjek önmagamból és befogadjak másokat, akkor is, ha előtérbe kívántam helyezni munkaterveimet. Ő tanított meg arra is, hogy engedjem, hogy más zavarjon, anélkül, hogy várnék valamit tőle. Nem ment ez mindig súrlódások és szenvedések nélkül, mert sokszor ellenálltam, hiszen azok az indítások, amelyek a te akaratodat fejezték ki, nem mindig egyeztek azokkal a tervekkel, amelyeket

előkészítettem. Most békében vagyok, mert biztos vagyok benne, hogy Magdolna kistestvér százszor is megbocsátotta nekem mindazért a szenvedésért, amit neki okoztam és Te Uram Jézus, olyan mértékben, ahogyan megbántottalak irgalmaddal mindent elrendeztél. Magdolna kistestvér a végsőig, haláláig tanította nekem, hogy mi a szeretet, különösen a legkisebbek szeretete és mindazoké, akik hozzá jöttek. Uram Jézus, én Istenem, kérlek, bocsáss meg minden rosszat, ami még a mai napig is bennem található. Ahogyan közeledtem hozzád, világosságod annyiféle gonoszsgot feltárt előttem, hogy nincs másban nyugalom csak a te átvert szívedben. Újra szeretnék rád találni Jézusom, a gyermek ártatlanságával, aki annyira szeretett oltárodnál szolgálni, eggyé válni a Szent Áldozattal.

* * *

A legnagyobb kegyelem, amit nekem adtál, Uram, egész életemben és számtalan hűtlenségem ellenére, hogy hinni tudtam jelenlétedben az emberiség ölén. Nem csak országodban, ahol láthatatlanul uralkodol a szíveken, hanem abban az egyedül álló jelenlétedben amellyel vég nélkül meghosszabbítod a Megtestesülés titkát, mivel megalapítottad a szentségek rendjét, és így nem csak Szentlelked által, akit elküldtél hozzánk, vagy jelen az emberek számára, hanem testi valóságodban is, ahogyan megígérted apostolaidnak, hogy velük leszel a világ végezetéig.

Te vagy, Uram Jézus, aki testben és lélekben az Ige személyében a dolgok új rendjét teremtetted meg, a szentségek rendjét, amely által közlöd velünk továbbra is azt, amit az Atya kinyilatkoztatott neked. A kereszt áldozata által megváltasz minket, testeddel és véreddel táplálsz minket és „hallhatjuk szavadat, amint ezt mondod: „bocsánatot nyernek bűneid, menj békével!” Megadtad a kegyelmet Jézusom Magdolna kistestvérnek és nekem is, hogy téged kereshetünk, meg is találtunk és veled maradhattunk hitünkkel, Egyházzal, amely a te jelenléted szentsége az emberek számára, valamint az Eucharisziában, amely a te testi jelenléted, bensőséges isteni szereteted színhelye, kimondhatatlan egységben szíveddel, ó Jézus, Szeretett Megváltóm. Az Egyház iránti szeretetünket megerősítetted megtisztítván a próbatételek által. Az első munkás fraternitások alapításának időszakában mindig hittel fogadtam az Egyház fenntartásait és tilalmait. Teljes szabadsággal és világosan mindig alávettem tevékenységünket Róma püspökének. Tudjátok mindannyian, hogy a hit eme magatartása hogyan vezetett el odáig, hogy VI. Pál megszüntette a tilalmat, hogy a papok fizetésért fizikai munkát végezzenek. Soha nem kritizáltam, Uram, Egyházadat, mert visszaemlékeztem szavadra:” Aki titeket megvet, engem vet meg.” Ami Magdolna kistestvért illeti, tudván, hogy mennyire szerette az Egyházat és a te képviselődet Rómában,

elképzeltétek, milyen mély szenvedést okozott neki egy kánoni vizitáció. Uram Jézus, Te tudod egyedül, hogy szeretete, világos látása és ragaszkodása mekkora sebeket kapott.

Buzgó imámmal esedezem hozzád, Istenem, hogy mindazoknak, akik Charles testvér alázatos tanítványai szeretnének lenni, a kegyelmet, hogy mély meggyőződéssel higgyenek az Egyházban. Abban a században, amikor mindent átjár a lázadó ideológiák szelleme, minden tekintélyt állandóan kritizálnak, őrizd meg a testvérek és nővérek szívét, hogy mindig a gyermek hitével tekintsenek Egyházadra, és a személyek mögött, akik Egyházadat képviselik, az emberi valóságon túl, amely életének anyagát képezi, meglássák a te szentséged isteni realitását. Add meg nekik, Istenem, a hit szilárdságának örömét, amely az Egyház hite, és adj nekik erőt, hogy álljanak ellent azoknak, akik alaptalanul kritizálják. Emlékezzenek arra, hogy ha már a megszólás is bűn, néha súlyosan sérti a szeretetet, még súlyosabb vétkek, ha ezt az Egyházzal szemben követi el valaki.

Azt hiszem, elmondhatom, hogy tudatosan soha nem szóltam meg és nem mondtam rosszat Egyházadról. Jól tudom azt is, hogy Magdolna kistestvér ezen a ponton nálam is igényesebb volt. De ha mégis előfordult, hogy akarva-akaratlanul kárt okoztam volna Egyházadnak, nagy irgalmaddal bocsáss meg nekem.

Nagyon megköszönöm azokat a kegyelmeket, amelyeket Egyházad által nyújtottál nekem. A nehéz időszakokban nagy békére leltem különösen akkor, amikor megerősítést nyert az, amit a te akaratoddal összhangban tettem. Köszönet Uram mindazokért, akik támogattak, felvilágosítottak, amikor nehéz döntéseket kellett hoznom, akik Egyházad nevében támogattak, különösen Mgr. Charles de Provencheres. Mekkora kegyelmet jelentettek számomra jó tanácsai, bölcs útmutatásai. Te tudod ezt legjobban, és Magdolna kistestvér.

Húsz-harminc éven keresztül hányszor voltam tanácstalan a felmerülő gondolatok, ideológiák, a szerzetes életről vallott különböző elképzelések, de még az Eucharisztia liturgiájával és kultuszával kapcsolatban is. Lelkem igazi békéjét és a bennem felmerült kérdésekre a választ végül a II. Vatikáni Zsinat adta meg. Mindezért hálát mondok neked, és azt kérem, hogy árasz ki ugyanezeket a kegyelmeket Charles testvér minden tanítványára, hiszen ő annyira szerette Egyházadat, olyan hűséges volt hozzá egyszerű, fiúi engedelmességgel.

* * *

Istenem, kegyelmeid közül mindez idáig a legnagyobb, ami egész életemet átjárta, az isteni és Szent Eucharisztia. Jelenléted a szentostyában gyermekkorom nagy öröme volt,

papságom csodája, a világosság, amely bevilágította életem irányát, miközben 16 éves koromban hihetetlen közösségbe emeltél a szentostyával egy szentségimádás alkalmával. Közölted velem, hogy pappá kell lennem, hogy bemutathassam a szent áldozatot. Igen, ez az első hívás a papságra volt a döntő esemény, amely meghatározta hivatásomat.

Szemináriumi éveim végén 22 éves koromban, tabernákulumod árnyékában készültem a szent rendek felvételére, abban a szemináriumi kápolnában, az oltárhoz közel eső padban, ahol minden este meglátogattalak, és szinte minden este magaddal vittél egészen odáig, hogy már nem is éreztem a földön magamat. Uram, ha tudtam volna, hogy ez a te szereteted, és hogyan eshet elragadtatásba az ember, és hogyan szűrhatnak át egy emberi szívet! Bocsáss meg, Uram, hogy olyan gyatrán válaszoltam kezdeményezéseidre! Hogyan is maradhattam napokon, sőt heteken át úgy, hogy nem is gondoltam arra, hogy válaszolnom kellene kezdeményezéseidre. De Te megértetted, hogy milyen egy szegény emberi lény nyomorúsága, aki állandóan elmerül e világ érzékelhető dolgaival, és csak egy időre a tiéd. Pappá szentelésem és első szentmisém kegyelme után következett az alapítás El-Abiodhban, ahol minden éjszaka, csendben hosszú ideig imádtuk a felfoghatatlan és mindég új misztériumot, a Szeretet jelenlétét az Oltáriszentségben. Amikor pedig szétszórtál bennünket a világban, mindenütt velünk voltál, kis kápolnáinkban virrasztottál, és ezzel figyelmeztettél arra, hogy szereteted magánya életünk centruma, hivatásunk értelme.

Íme, most elérkeztem életem végéhez. Szeretem az Oltáriszentséget jobban, mint valaha. Sokat vétkeztem egész életemben, sokszor voltam hűtlen hivatásomhoz, nem tudtam mindég ellenállni a világ vonzásának, amelyek érdeklődésemet lekötötték és olyasmikkel foglaltam el magamat, ami elfordította figyelmemet a te jelenlétedtől. Ennek ellenére hiszem, hogy mindég megőriztem élő hitemet az Eucharisziában való jelenlétedben. Jól tudod, Uram, hogy mennyi szenvedést jelentett számomra, amikor azt tapasztaltam, hogy emberséged szentsége tested és véred jelenléte körül mennyi a felszínesség, mennyire hiányzik a tisztelet és imádás légköre. Pedig ez a földön létező legnagyobb 1-misztérium a teremtett dolgok között. Ugyanez a misztérium a Szent Áldozat, ahogyan megújítása fájdalmas szenvedésedet is jelenvalóvá teszi:” mert valahányszor ezt az áldozatot ünneplitek, megváltásunk műve teljesedik be.” Uram, Te tudod igazán, milyen gyakran támadt zavar bennem e körül. Zavarban voltam, mert nem tudtam elfogadni, ahogyan ezekről az isteni misztériumokról szóltak. Nyugtalanított, amikor a külső jeleket elhanyagolták, de néha a liturgiával is ez történt, pedig ez kifejezi szent karakterét, az Oltáriszentség imádását. Így e szentség láthatatlan misztériuma már nem válik láthatóvá ebben a világban, amely a mi világunk. Nem ítélem el azokat a keresztényeket, akik függetlenítik magukat a liturgikus szabályok

megtartásától, és közben mégis azt gondolom, hogy a szent jelek mellőzése, amely az Eucharisztia őrzését vette körül a tabernákulumban és a szentmiséken, ez a csökkenés vagy mellőzés inkább hitünk lanyhulásához vezet.

Bocsáss meg, Uram, ha tévedek, de annyira szeretem ezt a Szentséget. Rád bízom szenvedésemet, Jézusom, és csak azért könyörgök, hogy add meg, hogy minden fraternitás maradjon hűséges - a világban, az ellentmondásokkal teli környezetben, amely a kereszténységet is átjárja, - hűséges és szerető tanúságtevője a szent Eucharisziának. Ez utolsó kegyelem, amelyet kérek tőled. Kapják meg mindannyian a gyermek hitét, amely képes arra, hogy a lelket beemelje abba a mérhetetlen örömbé, amely a tiéd, és amely országod csodálatos szeretetének szemléléséből árad. A konsekrált ostya jelenlétében a gyermek csodálkozik, és belép a misztériumba, miközben a felnőtt megkísérli, hogy megértse azt, és ezzel lefokozza a természetes intelligencia szintjére. Nincs olyan emberi értelem, vagy teológia, amely képes lenne behatolni a misztériumba, amely Isten megtestesülésének, és e titok történelmünket is átjáró folytatásában valósul meg. Jézusom, Te egy napon hálát adtál Atyádnak, hogy elrejtette Országod misztériumait a bölcsék és hatalmasok elől és kinyilatkoztatta a kicsinyeknek. Add meg Uram, hogy köztük is a legkisebbek lehessünk!

* * *

Uram, nincs már sok idom hátra e földi életből, de ennek ellenére szívem mélyéből szeretnék dicsérő és hálaadó éneket zengeni minden ajándékosztóért, amit tőled kaptam, mindenek előtt az életemért. Köszönöm, Uram a családomat, amelyben megszülettem, köszönöm apámat és anyámat, testvéreimet, nővéreimet, különösen Dominique testvéremet, akit arra hívtál, hogy hozzánk csatlakozzon a közösségben. Köszönöm tanúságtételét.

Megköszönök minden papot, akik vezettek, akik hivatásom felé irányítottak. Pere André, Fraisinette abbét, ifjúságom vezetőit. Majd a szemináriumot, Mr. Vatin-Petignont, Mr. Werbert, és a kispapokat, akik az első közösséget kialakították. Köszönet Marc. Guy, Marcel, Georges és André testvéreknek, akiket te hívtál, és akik rám bízta a felelősséget, és bocsánat minden megbántásért, amellyel szenvedést okoztam nekik.

Köszönöm mindazokat, akik elláttak tanácsaikkal és segítettek nekünk: a Fehér Atyák, Mrchal atya, Mgr. Nouet, a montrieuxbeli karthauziak, Louis Massignon és még sokan mások.

Külön megköszönöm, hogy nekünk adtad Mgr. Charles de Provencheret, Uram, Te tudod egyedül, hogy Ő mennyit segített nekünk. Különösen köszönöm, hogy találkozhattam Magdolna nővérrel, és mindazokért, akiket rajta keresztül kaptam. Bocsánat azokért a szenvedésekért, amelyeket hiányosságaim és szolgálatkészségem hiánya miatt okoztam nekik.

Általa és az által, amit megélt a szeretet igényességére tanítottál, és arra, hogy teljesen megfeleljek magamról.

Köszönöm, Uram, hogy találkozhattam azokkal, akik megalapították a különböző fraternitásokat: abbé Cimetiere, „öreg testvérünk,” Margo Poncet, és még sokan mások. Bocsánatot kérek, hogy nem segítettem őket amennyire ezt igényelték volna.

Köszönöm, Uram Jézus, hogy annyi testvért és nővért adtál, akik szerettek engem, és bocsászatok meg, ha nem azt adtam nektek, amit vártatok tőlem.

Köszönöm, Uram, hogy annyi papot hívtál a Papi Fraternitásba. Megszeretteted velem a papságot és egész lelkemből azt kívánom, hogy engedd meg, hogy minden paptestvérem megértse a kegyelmet, hogy ok a földön az Egyház szolgálói és általa, mint Jézus krisztus szentségi jelenléte által, az Ő nevében közbenjárjanak, felajánljanak, áldjanak, és békét osszanak a bűnök megbocsátása által.

Imádkozom a különböző fraternitásokban élő testvéreimért és nővéreimért; a fiatalokért, a cölebszekért, a házasokért, a megszentelt laikus életformát élőkért, és kérlek, Uram bocsásd meg nekem, ha nem voltam elég készsége irányukba.

Igen Uram, most világosan látom, miért kérek tőled bocsánatot, tőled Jézusom, és minden testvéremtől és nővéremtől, mert sokat vétkeztem mulasztással. Nincs erre mentségem, egyetlen menedékem az, hogy a te Szíved irgalmas Szeretetére bízom magamat, Jézusom!

Kelt: Marokkó, Fes 1995. Nov.22.

Trappista testvéreim összejövetelén, akiknek köszönöm segítségüket, amelyet békém érdekében tettek, és életük tanúságtételét.